

[Statsministeren.]

og løse en række af de økonomiske problemer, vi står over for.

Jeg siger tak for næsten alle de indlæg, der har været; de er trods alt udtryk for en positiv indstilling.

Auken (S):

Det er ikke for at forlænge debatten noget videre, at jeg tager ordet her i anden runde, det sker nærmest på baggrund af de tre dagsordensforslag, der traditionen tro og for at vise, at der stadig er liv i de pågældende partier, er fremsat.

Lad mig først til hr. Svend Andersen (Rosk. a.) og til hr. Knud Jespersen under ét, under ét, sige, at socialdemokratiet ikke agter at stemme for noget af de to dagsordensforslag, der er fremsat. Jeg er også sikker på, at de to medlemmer ville være blevet fælt skuffede, hvis vi havde stemt for de to forslag. Men jeg tror, at man, hvis man kan ofre tid til det, blot ved en hurtig gennemlæsning vil se, hvorfor vi under ingen omstændigheder kan stemme for noget af de to forslag.

Hvad angår det dagsordensforslag, som hr. Ib Christensen har fremsat, må vi sige, at det selvfølgelig giver anledning til en noget større overvejelse for vores vedkommende, for det er indlysende, at problemet værdistigninger på jord og fast ejendom er et led i det meget store problemkompleks, som vi står over for, og som vi har brugt dagen i dag til at diskutere.

Vi er i socialdemokratiet som hr. Ib Christensen af den opfattelse, at der skal tages alle de skridt, som det overhovedet er politisk muligt at få gennemført, for at bremse også den spekulation og den oppustning af værdierne, der foregår på dette område, og det har vi ofte givet udtryk for. Vi må arbejde på både her i folketinget og i befolkningen at skabe det fornødne flertal og det fornødne flertals forståelse for denne side af vores kriseproblemer.

Når vi alligevel ikke kan stemme for hr. Ib Christensens dagsordensforslag, hænger det ikke sammen med en principiel modstand mod det synspunkt, der er givet udtryk for, det hænger sammen med, at man her på en helt uforberedt, en abstrakt måde piller en enkelt side af en meget sammensat problemstilling, som ikke alene indeholder jord- og ejendomsstigningerne, men som jo indeholder en lang række andre økonomiske problemer, og som vi jo ved

vi netop skal i gang med forhandlinger om, både mellem en række partier og her i folketinget i forbindelse med den ekstraordinære augustsamling.

I de overvejelser, regeringen og socialdemokratiet gør sig, indgår også disse problemer og deres løsning, og det vil givetvis blive gjort til genstand for drøftelser mellem partierne og i august. Men vi ønsker at se det i den større økonomisk-politiske sammenhæng, og vi må altså advare mod, at man på et så uforberedt og så vagt grundlag, som det her sker, piller en enkelt side af den sammensatte problemstilling ud til afgørelse.

Lad mig så sige, som også statsministeren var inde på det, at vi i socialdemokratiet kun kan hilse med tilfredshed, at en lang række ordførere her i dag har givet udtryk for vilje til i fællesskab med andre partier at løse de problemer, vi står over for med hensyn til betalingsbalancen, beskæftigelsen og de andre meget, meget alvorlige problemer, som vi jo nu skal til at forhandle om. Jeg mener, at den tone, der har været i debatten, lover godt for de drøftelser, vi skal have.

Jeg vil dog gerne også som statsministeren understrege, at man ikke skal undervurdere, hvor store forskelle der er med hensyn til den saglige indstilling i forbindelse med at finde løsningerne frem.

Men det må være vores opgave, i lyset af de meget alvorlige problemer vi står over for, at overvinde disse forskelle i vurderingen og finde frem til et flertal.

Jeg tror, det var hr. Poul Schlüter, der brugte udtrykket »den loyale opposition«. Jeg tror, hr. Poul Schlüter mente, at det konservative folkeparti var den loyale opposition. Jeg ville snarere sige det på den måde, at den debat, vi har haft her i dag, måske klarere end noget andet har understreget, at der bortset fra hr. Knud Jespersen og hr. Wilhelm og bortset fra hr. Glistrup og hr. Svend Andersen (Rosk. a.) ikke er nogen egentlig opposition i folketinget på nuværende tidspunkt. Det er der jo ikke. Vi er fælles om de problemer, vi står over for, vi er forpligtet til at finde hinanden i løsninger, vi har ingen interesse i en polarisering og en konfrontation på nuværende tidspunkt. Der er forskellige opfattelser af tingene, men vi har ikke den skarpe adskillelse mellem regering og opposition, som vi har kendt til ved tidligere lejligheder.